

Nieuwe klanken op Gaudeamus

Klassiek. Gaudeamus Muziekweek. Gehoord: 6/9 Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam en 7/9 Orgelpark, Amsterdam. Gaudeamus Muziekweek vindt plaats tot en met 12/9. Inlichtingen: muziekcentrumnederland.nl

●●●●○

Door JOCHEM VALKENBURG

Zoet fluisterende strijkers, elektronisch opgeblazen accordeonklanken en onbestemd gejodel. Op de jaarlijkse Gaudeamus Muziekweek klinkt iedere keer een verzameling nieuwe klanken.

Er is een prijs te winnen (85 componisten uit 27 landen dingen mee naar het bedrag van 4.550 euro), concerten en discussies. En er klinkt academisch, onderzoekend werk en meer op sfeer en emotie gerichte muziek.

In die laatste categorie valt *Song cycle* (2010) van de Colombiaans/Nederlandse Natalia Dominguez Rangel (1981). Aan het kwartet van fluit, contrabas, percussie en harp weet Dominguez Rangel mysterieus dreigende, maar ook kleine en kwetsbare sferen te ontlokken. Daarin beweegt sopraan Charlotte Riedijk zich even vanzelfsprekend als bezielend. Ze maakte ook indruk in *Mach Kein* (2009) van de Koreaan Myung-

hoon Park (1980), met obstinaat en nerveus herhaalde frases uit Hoffmanns *Struwelpeter*.

In de meer academische categorie vielen onder meer *Ordalia della Danza* (2009) van de Italiaan Paolo Ingrosso (1980), met soms wel erg schoolse ontwikkelingen van ruis naar ritme, toon en harmonie.

Ook de Ierse Ann Cleare (1983) toonde zich een echte onderzoeker: in *I am not a clockmaker either* (2009) ontleedt ze vakkundig en met veel elektronisch geweld het geluid van een accordeon. Wat Cleare allemaal wil en doet is perfect te volgen, en dat is op zich een zeker verdienste. Maar het leverde niet bijster interessante muziek op.

Jacob Adler (1980) uit de VS weet sterker én subtieler te intrigeren in *Hollerin' in the Orgelpark* (2010), met onbestemde samples van een Amerikaanse variant op jodelen die steeds net wél of net niet raken aan de orgel- en pianoharmonieën.

Het is muziek die als zand tussen je vingers door blijft glippen, net als *Melody, Notes, Five* (2007) van de Koreaanse Ji Sun Yang (1979). Prachtig hoe ze het strijkkwartet met één noot per instrument melodietjes laat spelen van de meest bedrieglijke eenvoud.